

«Apostolat Seglar: camins d'evangelització»

► Més de vuitanta persones de diferents realitats laicals i consiliaris van buscar junts camins d'evangelització durant la Jornada d'Apostolat Seglar de tota Catalunya que va tenir lloc dissabte 5 d'abril a la Casa de l'Església. L'objectiu era múltiple: fer visible aquesta realitat d'apostolat seglar, ajudar a la coneixença mútua, aportar elements formatius per a créixer en consciència d'evangelització i recollir les iniciatives que ajudin a promoure aquest apostolat seglar. S'hi van fer presents els bisbes Xavier Novell, Agustí Cortés i Francesc Pardo i es va comptar amb les ponències de Corri Casanovas (membre del moviment de professionals catòlics de Barcelona), Josep Galobart (delegat del Catecumenat i membre de l'equip d'Apostolat Seglar a Terrassa) i Anna Almuni (delegada d'Apostolat Seglar a Barcelona).

GLOSSA

Jesús, el bon amic

Un nombrós grup de matrimonis d'entre trenta i quaranta anys participa en un recés amb els seus fills, per als quals s'ha previst un seguit d'activitats que condueixen uns monitors. Culmina el dia la celebració d'una eucaristia familiar al vespre, en la qual participa tothom. El prevere que presideix, arribat al moment de la pregària dels fidels, convida a expressar les peticions que es vulguin formular. Una nena de nou anys s'aixeca del seu banc, decidida, s'apropa al mossèn i diu amb naturalitat, veu clara i afecte: «Vull pregar perquè els meus pares es facin més amics de Jesús». L'assemblea s'hi afegeix amb veu unànime i sonora: «Us ho demanem, Senyor.»

És bastant comú que els pares cristians preguin perquè els seus fills siguin bons amics de Jesús, el coneixin, l'estimin i el segueixin. Fins i tot és bastant comú que siguin insistents en aquesta pregària. Forma part de la seva responsabilitat educadora i evangelitzadora envers els fills. No és tan habitual, encara que és molt bo i recomanable, que els infants preguin amb aquesta intenció i esdevinguin també, amb la naturalitat, la sinceritat

i l'espontaneïtat que els caracteritza, evangelitzadors dels seus pares i que manifestin preocupació per l'enfortiment de la seva fe. Una fe que, per a aquesta nena, pren la forma tan personal i entranyable de l'amistat: Jesús, el bon Mestre, el bon Pastor i també el bon Amic, amb qui ella sap prou bé que sempre hi pot comptar, que no li fallarà mai, ni a ella ni als seus pares.

De ben segur que, darrera la pregària d'aquesta nena, hi ha la preocupació i dedicació d'uns pares per apropar la filla a Jesús, per fer-li descobrir la possibilitat de dialogar amb el Pare des de la pregària. «Ecolteu-me, fills piadosos, i creixeu com un roser plantat vora l'aigua» (Sir 39, 13). També hi ha el testimoni d'uns pares que es troben en comunitat amb altres pares, amb els quals reflexionen, pregunten i s'apleguen a l'entorn de la taula de Jesús per escoltar la paraula i compartir l'Eucaristia. Mestratge i testimoniatge creïbles d'unes persones estimades. Els infants, jugant amb els monitors, prou que ho han vist. «No hi ha res que m'alegri tant com sentir dir que els meus fills es comporten d'acord amb la veritat» (3Jn 1,4).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església ressuscitada (I)

Proclamem, plens d'alegria, que l'Església ressuscita amb Jesucrist. També que amb Ell ressuscita tota la humanitat de tots els temps. Podem fins i tot dir que ressuscita el món, el cosmos sencer.

Ja no ens resulten estranyes aquestes afirmacions, ja que, si bé s'haurien d'explicar, fa temps que ressona a l'Església aquell missatge del Concili Vaticà II: «El Verb de Déu, en fer-se home es va unir d'alguna manera amb tots els homes» (GS p. 22). Els papes Joan Pau II i Benet XVI en van fer un dels pilars de l'humanisme cristià.

Hem mirat de prop durant la Quaresma l'Església temptada, provada, lluitant contra enganys i paranys. Ara, al temps pasqual, correspon fixar-nos en l'Església ressuscitada, l'Església, no precisament «triomfant», però sí victoriosa en petites batalles, que enfilen la vida quotidiana.

Donem per descomptat que, en la lluita que l'Església manté per ser fidel al seu Senyor, es compleix la llei evangèlica, segons la qual per poder participar de la resurrecció de Crist, hom ha de participar de la seva mort. La nostra Església, en efecte, s'ha unit a Crist en petites morts, renúncies o sofriments, rostres de la Creu. Però avui constatem que ella viu el Misteri Pascual, no sols a la litúrgia, sinó també en la vida de cada dia i que, per tant, també hi ha signes d'Església ressuscitada. Aquests signes han de ser igualment dignes de la nostra meditació i oració.

Podem detectar signes de resurrecció a la nostra Església?

Vaig tenir una gran satisfacció de rebre un llibre petit, però d'una gran riquesa testimonial i de gran valor literari i espiritual. A més, per a mi, amb un valor afegit, a causa de la relació de profunda amistat que unia els meus pares amb la família del seu autor i amb ell mateix. Es tracta de *El saltiri de les meves hores*, de Luis Lucia Lucia. Haig de confessar que el record del personatge i el seu món evoca en mi l'existència d'aquella Església sofrent i, alhora, ressuscitada. Un cristià veritable, periodista, compromès al món de la política amb l'ànim de plasmar en el concret els principis de la Doctrina Social de l'Església. Demòcrata que va acceptar sincerament el règim de la República, diputat i ministre, després de l'alçament de Franco va ser empresonat pel govern republicà i posteriorment condemnat a la presó i a l'exili igualment pel règim franquista. Immers en el sofriment i la foscor va compondre oracions i missatges nascuts de la seva profunda fe i del seu amor a Crist.

«A les portes de la mort em van portar, perquè no sabia odiar. I de les portes de la mort torno i encara no he après a odiar. Perquè en això vols Tu que ens coneguim: que t'nim caritat... I estimo tant la mà que m'acaronava com l'espina que em fereix, perquè Tu m'has donat la sensibilitat tant per a la dolçor com per al dolor... Comuna fraternitat que diu comuna paternitat. Fraternitat de criatures que diu comunitat de creador.»

Quina Església va engendrar paraules i vida semblants? No va ser una Església realment ressuscitada? Milers i milers de catòlics, coneguts o anònims, van florir i floreixen a l'Església amb la saba del Ressuscitat. Pot haver-hi millor motiu per continuar creient i esperant?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

JOSEP M. CARBONELL

Cristianisme i cultura

La Fundació Joan Maragall (FJM), creada pel cardenal Narcís Jubany el 1989, ha complert 25 anys. Durant tots aquests anys s'ha mantingut fidel a l'objectiu de ser una institució cultural destinada a establir ponts de diàleg entre el cristianisme i la cultura del nostre país. I ho ha fet essent un espai de creació de pensament fonamentat en una reflexió cristiana arrelada al país, una reflexió lliure, raonada, creïble, fidel i significativa en el marc de la nostra cultura. El Dr. Josep M. Carbonell n'és el president des del juny de 2011.

Quina aportació fa la FJM a la societat catalana?

Durant aquests anys, la Fundació ha volgut mantenir viva la torxa de la fe en el món cultural del país, seguint l'evolució, els canvis i les vicissituds d'aquest món. Hem intentat recordar, des del diàleg fe-raó, les arrels històrico-culturals de Catalunya, l'aportació del cristianisme a la convivència i la cohesió social, i participar en els principals debats culturals.

Què destacaria del treball realitzat?

La capacitat de convocatòria de persones del món cultural de diferents sensibilitats, el treball sistemàtic i en continuïtat de reflexió i difusió, així com les publicacions, que ja són referents en el nostre país. A més crec, honestament, que ens hem convertit en un referent del catolicisme conciliar.

Quins objectius es marquen a partir d'ara?

Ampliar les activitats de la Fundació en altres àmbits de la cultura, i de manera molt especial en les arts visuals i la música. També espero obrir la Fundació a les noves generacions de professionals i intel·lectuals catòlics per la indispensable renovació de la Fundació.

HISTORIA DE LA CARIDAD

La audacia de Vicente de Paúl

Pensem en lo que significó en el **siglo XVII** la iniciativa de san Vicente de Paúl de llamar a las mujeres para que iniciasen una comunidad religiosa que no fuese de clausura ni se limitase a una obra de piedad o de educación de jóvenes.

Él mismo fue consciente de su audacia: «Hace ochocientos años que las mujeres no desempeñan empleos públicos en la Iglesia; hace siglos existían las llamadas diaconisas, pero en tiempos de Carlomagno el sexo femenino fue privado de los cargos y nunca más los ha tenido. Pero, ahora, la Providencia se dirige a ellas. ¿No os parece algo singular?»

En realidad, también los laicos están presentes en el proyecto vicenciano en el **siglo XIX** con Federico Ozanam y las llamadas *conferencias de san Vicente de Paúl*.

En realidad, se puede responder de muchas maneras a los signos de los tiempos y hay que procurar hacerlo de acuerdo a las necesidades reales. En cualquier caso, los más pequeños e indefensos deben ser los primeros en ser tenidos en cuenta en toda ocasión y en todo momento.

En una palabra, la historia cristiana de los últimos siglos nos enseña que resulta inimaginable conocer y comprender los signos de los tiempos sin tener en cuenta la justicia, la solidaridad y el amor de Dios.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

«La alegría del corazón»

Frederick W. Faber, convertido al catolicismo, ordenado sacerdote y fundador, con el cardenal Newman, del Oratorio de San Felipe Neri inglés, escribía:

—«La *alegría* es uno de los elementos más importantes de la vida espiritual.

- »Muchos se detienen en el camino de la espiritualidad o de su vocación y es porque les falta *alegría*. De ahí que sea importante:
- «Saber encontrar la *alegría*... en todas partes.
- »Saber dejarla siempre... a vuestro paso.»

Francisco de Asís, patrón de *la alegría del corazón*, testimoniaba:

- «Sin un corazón contento y *alegre*... no hay bien que valga.
- »Si uno está *contento* y *alegre*... no existe mal que le pueda abatir, ni dañar.
- »La *tristeza* no puede herir a un siervo de Cristo Resucitado, si su corazón está *alegre*...
- »Intentad siempre mostraros *alegres*... en el Señor.»

La Regla de los terciarios franciscanos afirma:

- «Haceos mensajeros de la *perfecta alegría*.
- »Debéis esforzaros para llevar a todos *gozo* y *alegría*.»

El P. Charles testimoniaba y enseñaba:

- «La mejor manera de procurarse, de obtener *alegría* para uno mismo... es dársela primero... a los demás.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Rejuvenecer

Un doctor señalaba el calendario de su despacho y, gozoso, difundía la receta recibida: ¡Estemos alegres! En el almanaque, el pie de una fotografía del sonriente papa Francisco decía: «Un buen cristiano no se lamenta, está siempre alegre.»

Si en la vida encontramos motivos de aflicción, el Santo Padre nos enseña el camino de la madurez cristiana: incluso en las tribulaciones, el cristiano siempre debe estar alegre, nunca triste.

En una homilía en Santa Marta, explicaba que el Señor nos invita a una «renovada juventud pascual por el camino del amor, de la paciencia, de soportar las tribulaciones y también, me permito decirlo —añadía—, de soportarnos unos a otros. Porque también debemos hacer esto con caridad y con amor».

Cristo Resucitado camina victorioso en la historia. «Donde parece que todo ha muerto, por todas partes vuelven a aparecer los brotes de la resurrección». «Cada día en el mundo renace la belleza, que resucita transformada a través de las tormentas de la historia» (EG, 276).

En la alegría de la Pascua, pedimos al Señor la gracia de «saber soportarnos gozosamente para volvernos cada vez más jóvenes, como el buen vino: más jóvenes con esta renovada juventud pascual del espíritu».

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 21.** □ **Dilluns** (lit. hores: pròpia) [Ac 2,14.22-32 / SI 15 / Mt 28,8-15]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.
- 22.** □ **Dimarts** [Ac 2,36-41 / SI 32 / Jn 20,11-18]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.
- 23.** □ **Dimecres** [Ac 3,1-10 / SI 104 / Lc 24,13-35]. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadócia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i màrtir.
- 24.** □ **Dijous** [Ac 3,11-26 / SI 8 / Lc 24,35-48]. Conversió de sant Agustí. Sant Fidel de Sigma- ringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.
- 25.** □ **Divendres** [Ac 4,1-12 / SI 117 / Jn 21,1-14]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Anià, bisbe.
- 26.** □ **Dissabte** [Ac 4,13-21 / SI 117 / Mc 16,9-15]. Mare de Déu del Bon Consell. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Sant Clet I o Anacleto, papa i mr.
- 27.** □ **† Diumenge vinent**, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (lit. hores: 2a. setm.) [Ac 2,42-47 / SI 117 / 1Pe 1,3-9 / Jn 20,19-31]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe.

DIUMENGE DE PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo:

«Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en Judea y en Jerusalén. Lo mataron colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y nos lo hizo ver, no a todo el pueblo, sino a los testigos que él había designado: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección. Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha nombrado juez de vivos y muertos.

El testimonio de los profetas es unánime: que los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día en que actuó el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente.

Resurrecció del Senyor. Pintura de Murillo, Academia de Bellas Artes de San Fernando (Madrid)

☺) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en la gloria.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien tanto quería Jesús, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto.» Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; y, asomándose, vio las vendas en el suelo; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio las vendas en el suelo y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no por el suelo con las vendas, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

Resurrecció de Jesús segons Joan

El relat de la resurrecció de l'evangeli segons Joan té una primera sorpresa per al lector. No són les dones les que van al sepulcre de bon matí (tres a Marc, dues a Mateu, moltes a Lluc), és només Maria Magdalena, una figura nova en l'Evangelí de Joan perquè no ha aparegut fins a l'escena del calvari (Jn 19,25). Tanmateix, aquí té un protagonisme innegable. Ella és la primera a trobar la tomba oberta (20,1). És ella la que va a dir-ho als deixebles (20,2). També serà la primera a qui Jesús ressuscitat s'apareixerà (20,11-18). Però, per damunt de tot, serà la que portarà el missatge pasqual als deixebles: «He vist el Senyor» (20,18). El seu sorpre-

nent protagonisme va donar peu a ser anomenada *apòstol dels apòstols*. És apòstol (enviada) perquè Jesús l'envia als seus germans: «Ves a trobar els meus germans i dígues-los: pujo al meu Pare que és el vostre Pare, al meu Déu que és el vostre Déu» (20,17). El missatge pasqual està formulat en termes joànics. Jesús puja (20,17; cf. 3,13), és exaltat de la terra (12,32), és elevat a l'àmbit de Déu, que és el seu àmbit (6,62; cf. 13,3 i 16,28). L'anunci pasqual en l'Evangelí de Joan és transmès per Maria Magdalena, una apòstol.

Després de Maria Magdalena, Pere i l'altre deixeble («aquell que Jesús estima») corren cap a la tomba. La narració té detalls: primer arriba l'altre deixeble i veu el llençol d'amortallar plegat, però

no hi entra. Arriba Pere i veu tant el llençol com el mocador, però el mocador és en un altre lloc, encara lligat. Aquests detalls apunten que no s'han emportat el cos. El text subratlla que l'altre deixeble «veié i cregué». Però no veié Jesús. El text es tanca amb una observació que afecta Pere: «Encara no havien entès l'escriptura que Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts». En la fe pasqual, el deixeble que Jesús estima va davant de Pere (cf. 21,7).

La fe pasqual que recomana l'Evangelí de Joan és la del deixeble: «Benaurats els qui creuen sense veure» (20,29). La fe del deixeble estimat, la dels cristians joànics, la nostra.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

«Creure: la força del testimoniatge», a la Facultat de Teologia de Catalunya. El passat dimecres 2 d'abril, a la 4a hora de classe a la FTC, el bisbe Agustí va intervenir en aquesta iniciativa acadèmica per presentar el seu llibre-recull de les gloses escrites durant l'Any de la Fe i a partir del mateix, realitzar una reflexió al voltant de la conversió. Van participar-hi alumnes i professors de la Facultat, els rectors del Seminari Conciliar i Interdiocesà i els seminaristes de la diòcesi.

Carta de germandat de l'Orde Hospitalària de Sant Joan de Déu per al bisbe Agustí. Els germans de St. Joan de Déu han volgut donar-li aquest reconeixement al bisbe Agustí i a dues persones més: Mn. Lluís Alonso, rector de la Parròquia de Sant Baldiri, i la Sra. Immaculada Roig, cap de RR.HH. del Parc Sanitari de St. Joan de Déu,

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Cloenda de les jornades de sensibilització social davant la crisi, a Vilanova i la Geltrú. La sala de l'escola Santa Teresa de Jesús, era plena de gom a gom en la taula rodona organitzada per l'espai social Betània, les parròquies de la ciutat i l'equip de Pastoral Obrera, a Vilanova i la Geltrú el passat 8 d'abril. El tema era «Pistes per viure i creure en temps de crisi», amb uns ponents d'excepció: Àngel de Arriba, emprenedor i aturat, Josep M. Soler, abat de Montserrat i Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu. Moderava Núria Mañé, editora. Aquesta ha estat la tercera d'un cicle de sessions de reflexió realitzades a Vilanova.

a Sant Boi de Llobregat. L'acte va celebrar-se el passat dissabte 5 d'abril, a les 19.30 h, durant l'eucaristia celebrada a la capella del Parc.

Jornada Aprender i Ensenyar 2014. El passat dissabte 5 d'abril, la ciutat de Vic va acollir més de 500 persones a la 8a Jornada de Mestres i Professors de Religió de les diòcesis amb seu a Catalunya, que organitza conjuntament la Fundació Escola Cristiana de Catalunya i el Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya. La jornada va arrencar amb la conferència «Com

parlar de Jesucrist a partir del currículum?», a càrrec de Mn. Armand Puig, i va comptar amb la presència de la consellera d'Ensenyament, Irene Rigau; de l'alcalde de Vic, Josep Maria Vila d'Abadal; del secretari general de la FECC, P. Enric Puig; del bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, i de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. L'acte va incloure també més de 20 tallers formatius. Després del dinar, hi va tenir lloc l'actuació musical d'un jove grup coral osonenc, que va donar pas a l'Eucaristia de cloenda.

AGENDA

El bisbe Agustí celebra la Pasqua a Torrelles de Foix. Avui, diumenge de Pasqua, a les 11.45 h el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia del diumenge de Resurrecció a la Parròquia de Sant Genís, de Torrelles de Foix.

Pregària Vocacional. 24 d'abril, últim dijous de mes, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església.

Festivitat de sant Benito Menni. El 24 d'abril s'inicia l'any del centenari de la mort del que fou fundador de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor. Per aquest motiu, a l'Hospital del Sagrat Cor de Martorell tindrà lloc una vetlla de pregària a la capella de l'Hospital el dia 23 a les 17.30 h i l'endemà a les 10.30 h una conferència amb diversos ponents, sobre «Benito Menni: home, fundador, sant», acabant amb l'eucaristia de les 12 h, acompanyada per la Coral de Masquefa. A la tarda hi haurà la projecció d'una pel·lícula. Més informació: t. 937 752 200.

Canonitzacions de Joan Pau II i Joan XXIII. Diumenge 27 d'abril és enguany el segon diumenge de Pasqua, o de la Divina Misericòrdia. Aquesta ha estat la data triada per a la canonització d'aquests dos papes del segle xx. Tindrà lloc a la Plaça de Sant Pere, a partir de les 10 h. Al web <http://www.2papisanti.org> trobareu tota la informació sobre aquest esdeveniment eclesial.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia resucitada (I)

Proclamamos, llenos de alegría, que la Iglesia resucita con Jesucristo. También que con Él resucita toda la humanidad de todos los tiempos. Podemos incluso decir que resucita el mundo, el cosmos entero.

Ya no nos resultan extrañas estas afirmaciones, pues, si bien se tendrían que explicar, hace mucho tiempo que resuena en la Iglesia aquel mensaje del Concilio Vaticano II: «El Verbo de Dios, al hacerse hombre se unió de alguna manera con todos los hombres» (GS p. 22). Los papas Juan Pablo II y Benedicto XVI hicieron de ello uno de los pilares del humanismo cristiano.

Hemos mirado de cerca durante la Cuaresma la Iglesia tentada, probada, luchando contra engaños y trampas. Ahora, en el tiempo pascual, corresponde fijarnos en la Iglesia resucitada, la Iglesia, no precisamente «triumfante», pero sí victoriosa en pequeñas batallas, que jalonan la vida cotidiana.

Damos por supuesto que en la lucha que la Iglesia mantiene para ser fiel a su Señor se cumple la ley evangélica, según la cual para poder participar de la resurrección de Cristo, uno ha de participar de su muerte. Nuestra Iglesia, en efec-

to, se ha unido a Cristo en pequeñas muertes, renuncias o sufrimientos, rostros de la Cruz. Pero hoy constatamos que ella vive el Misterio Pascual, no sólo en la liturgia, sino también en la vida de cada día y que, por tanto, también hay signos de Iglesia resucitada. Estos signos han de ser igualmente dignos de nuestra meditación y oración.

¿Podemos detectar signos de resurrección en nuestra Iglesia?

Tuve una gran satisfacción de recibir un libro pequeño, pero de una gran riqueza testimonial y de gran valor literario y espiritual. Además, para mí, con un valor entrañable, a causa de la relación de profunda amistad que unía a mis padres con la familia de su autor y con él mismo. Se trata de *El salterio de mis horas*, de Luis Lucia Lucia. He de confesar que el recuerdo del personaje y su mundo evoca en mí la existencia de aquella Iglesia sufriente y, al tiempo, resucitada. Un cristiano verdadero, periodista, comprometido en el mundo de la política con el ánimo de plasmar en lo concreto los principios de la Doctrina Social de la Iglesia. Demócrata que aceptó sinceramente el régimen de la República, diputado y ministro, tras el alzamiento de Franco fue encarcelado por el

gobierno republicano y posteriormente condenado a la cárcel y al destierro igualmente por el régimen franquista. Inmerso en el sufrimiento y la oscuridad compuso oraciones y mensajes nacidos de su profunda fe y de su amor a Cristo.

«A las puertas de la muerte me llevaron porque no sabía odiar. Y de las puertas de la muerte vuelvo y aún no he aprendido a odiar. Porque en esto quieres Tú que nos conozcamos: en que tenemos caridad... Y amo lo mismo a la mano que me acaricia que a la espina que me hiere, porque Tú me has dado la sensibilidad lo mismo para la dulzura que para el dolor... Común fraternidad que dice común paternidad. Fraternidad de criaturas que dice comunidad de creador.»

¿Qué Iglesia dio a luz palabras y vida semejantes? ¿No fue una Iglesia realmente resucitada? Miles y miles de católicos, conocidos o anónimos, florecieron y florecen en la Iglesia con la savia del Resucitado. ¿Puede haber mejor motivo para seguir creyendo y esperando?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat